

— Не жалете, мои дѣца. За останалото растение ще има по-голѣмо пространство. Ще израсте още по-хубаво.

И растението все растѣло и растѣло. Върхътъ му се изравнилъ съ края на стѣната. Дѣцата забѣлѣзали, че по срѣдата на стеблото се появила една пѣпчица, изъ която ще се развие цвѣта. Тогава тѣ запѣли:

— О, многоуважаема пѣпчице, дѣте на многоуважаемото зелено дръвце, което израсти отъ уважаемитѣ черни сѣменца на много-почитаемата Америка! Ние ти дадохме най-хубавото мѣсто въ нашата градина, дѣто величайшето слънце свѣти и росата те пои. О, пѣпчице, бѣди добра! Открий твоитѣ очички и вижъ, какъ нетѣрпеливо те очакватъ вашитѣ смирени слуги. О, пѣпко, надѣни своето златно облѣкло и ни позволи да ти се полюбуваме! . . .

Въ този день господинъ и госпожа Лу, заедно съ дѣцата, заминали на сватба въ едно съседно село. Дѣцата цѣли три дена не видѣли ни растението, ни неговия синъ — пѣпчицата.

Щомъ се върнали, тѣ бързо отишли въ градината. Тѣ веднага заплѣскали съ рѣцѣ и почнали да подскачатъ, засмѣни до уши . . . Пѣпката се била развила въ голѣмъ златенъ цвѣтъ, почти толкова голѣмъ, колкото голѣмо имъ се струвало, че е слънцето . . .

— Нека си стои така, казали дѣцата. Ще го гледаме всѣки день и ще му се радваме.

(Слѣдва).

